

ninger. Nu kunde det ikke falde mig ind at forlange, at den høitærede Minister med det Formaal for Die skulde allerede nu træffe Bestemmelse med Hensyn til Garnisonerne; thi saa længe det ikke er bestemt, hvor et saadan Befæstningsanlæg skal ligge, saa længe kan der heller ikke træffes nogen endelig Afgjørelse angaaende Garnisonen. Hvorfor vil man da ved denne Lov foregribe den endelige Afgjørelse ved nu at fastslaa Garnisonsbhyerne? Det er dog klart indlysende, at hvis Loven gaar igjennem i den Form, den nu har, ville vi om kortere eller længere Tid blive nødtte til at foretage en delvis Omlægning, som med Nødvendighed maa medføre, at Statskassen kommer til at bære betydelige Udgifter, som kunde være sparede. Jeg ser i alle Fald ikke bedre. I Bemærkningerne til BefæstningsLoven er der udtalt Ønsket om at faae forslaget en Brigade til Sjælland. Jeg deler i fuldeste Maal dette Ønske, ikke af Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning, men netop af Hensyn til Forsvaret imod en Landgang; thi det er klart, at jo større Troppestykke man raader over ved en saadan Veilighed, desto gunstigere Chancer har man; men naar man dog vil søge dette Forhold ordnet ved Lov, hvorfor har man da ikke i Loven gjort Forsøg paa at faae en Brigade forlagt til Sjælland? Det er jo dog det Maal, som skal efterstræbes. Det er saaledes ikke Forsvarets Interesser, der have dikteret Lovens Indhold, men nærmest Hensynet til de paagældende Garnisonsbhyer, og hvor villig jeg nu skal være til ved Behandlingen heraf at tage et billigt Hensyn til de Forhold, der nu engang ere fæbte, saa staar det dog for mig som afgjørende, at skal man ordne Garnisonsspørgsmaalet, maa det være med Forsvarets Krav for Die. Hvad man i alle Tilfælde maa kunne gjøre, det er, at man maa kunne tilveiebringe en Lov, som bestemmer de Garnisonsbhyer, som man antager under alle Forhold skulle beholde Garnison — altsaa gaa netop den Vej, som den høitærede Minister saa fuldstændig rigtigtlig slog ind paa forrige Aar i Landsstinget. Kan man saa komme videre, er det jo saa meget desto bedre. At Sagen vil blive henvist til et Udvalg, anser jeg som givet, og jeg vil da haabe og ønske, at Udvalget vil søge at finde en Ordning, der, idet den tager et billigt Hensyn til de bestaaende Forhold, tillige saa meget som muligt søger at tilfredsstille Forsvarets Krav.

Krigsministeren (Ravn): Det vil erindres, at i Rigsdagens Samling ifjor indbragtes et Lovforslag om den samme Gjensstand først i Landsstinget, og dette Lovfor-

slag var, som bemærket af den forrige Taler, af en anden Form end det nuværende, idet det kun omfattede de tre Byer Odense, Aarhus og Randers, om hvilke man antog, at de under enhver Omstændighed maatte forblive Garnisonsbhyer. Under Behandlingen i det andet Thing fremkom imidlertid det Ønske at udstrække Loven til samtlige de nuværende Garnisonsbhyer, og efter endel Betænkning og Overveielse troede jeg, at jeg kunde gaa ind derpaa. Sagen er jo nemlig den, at saaledes som Tilstanden nu er, bestemmes det jo i Tillæget til Hærloven af 25de Juli 1880, at der skal ligge tre Brigader Fodfolk Best for Store Belt. Det er altsaa den nuværende Tilstand. Man kan ikke sige tre Brigader Fodfolk garnisonerede paa Sjælland, forinden man kan faae en Forandring foretaget i Hærloven. Det forekommer mig derfor, at det ikke vil være forbundet med særdeles Betæneligheder ved den videre Behandling af Lovforslaget at gaa ud fra Tilstanden, som den nu er. Følge Lovforslaget behøver jo Krigsministeriet ikke at gaa hurtigere frem med Udførelsen af de Foranstaltninger, som der er Tale om at lade Kommunerne udføre, end det selv ønsker. Næerer man nogen Tvivl om, hvorvidt under en anden Ordning af Forsvaret visse Bhyer mulig ikke kunne vedblive at være Garnisonsbhyer, vil man naturligvis paa saadanne Steder ikke søge at rette Mere end de mest fremtrædende Mangler. Naar altsaa engang i Tiden en Forandring maatte ske, ville de Byrder, der derved foraarsages Statskassen, ikke blive overmaade store. Da Tilstanden imidlertid paa flere Steder for Tiden er saa slet, har jeg ikke ment at burde modsætte mig, at man søgte saa snart som muligt at forandre denne Tilstand, selv om det maatte medføre nogle Offre for Statskassen. Det er altsaa af denne Grund, som jeg forøvrigt ogsaa udtalte ifjor, da vi forhandlede derom her, at jeg har troet at kunne gaa ind paa Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget af Landsstinget, og at jeg ogsaa har ment at kunne forelægge det i den nu foreliggende Form.

Jeg skal dog bemærke, at jeg er ganske enig med den ærede Taler (M. B. Jensen) dert, at det i og for sig er fuldt saa nødvendigt og ønskeligt at forelægge en Brigade til Sjælland nu, som det vilde være, dersom vi havde Kjøbenhavns Befæstning, idet, jo mindre Befæstningsanlæg vi have paa Sjælland, desto nødvendiggere er det naturligvis at have en saa stor Troppestykke som muligt. Jeg tror imidlertid, at det for Tiden vilde være aldeles ønskeligt at søge Hærloven forandret paa dette Punkt, og jeg gjentager